

Arrest

nr. 91 480 van 13 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen België binnen op 2 mei 2011 en diende twee dagen later een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, welke de volgende dag per aangetekend schrijven naar verzoeker werd gestuurd.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, G.(...) S.(...), bent een minderjarige Afghaanse jongeman van ongeveer vijftien jaar van Pashtu-origine. U bent geboren in het dorp Chauni dat gelegen is in de stad Muhammad Raqi, dat op zijn beurt de hoofdstad is van de provincie Kapisa. Toen uw moeder overleed op zesjarige leeftijd ging u inwonen bij een jongere oom van moederszijde. Uw moedertaal is Pashtu maar u spreekt ook Dari. Uw vader was reeds eerder overleden door zijn activiteiten als commandant bij de mujahedeën. Dit gebeurde toen u twee à drie jaar was.

Uw problemen begonnen toen uw neven, de zonen van de oudere oom en dus de broer van de oom bij wie u inwoonde, langskwamen bij u thuis. U was juist op weg naar uw oom die aan het werk was op zijn grond toen die neven u vroegen hen te volgen. U kende hen niet aangezien uw families geen contact hadden. U werd in een auto geleid die u bracht naar een huis op een halfuur rij-afstand. U kon niet zien waar ze u naartoe brachten omdat het donker was en u geblinddoekt werd. Eénmaal aangekomen stelden de neven zich voor als uw familie en werd de talibanleider op de hoogte gebracht van uw identiteit. De neven lieten u weten dat de leider op de hoogte was van wie u was en dat u gewoon moest luisteren. De leider sprak u toe dat uw vader een mujahed was en dat u in zijn voetsporen moest treden. Hij bedreigde u met de dood als u niet zou accepteren bij de taliban te gaan. U kreeg één week bedenktijd.

Toen u terug thuis kwam, besprak u de situatie met uw oom. U kwam overeen dat uw oom u altijd moest vergezellen als u naar de moskee of school moest gaan. Als hij op zijn land moest werken, moest u binnen in het huis blijven. Uw oom schreef ook een brief naar de gouverneur met een verzoek om bescherming. U weet niet of er een antwoord is gekomen van de gouverneur. Drie à vier dagen voor dat uw neven een tweede keer op bezoek kwamen, kwam uw oudere oom in het geheim bij jullie op bezoek. Hij was op de hoogte gebracht van de problemen door uw jongere oom bij wie u inwoonde. Hij zei met zijn zonen te zullen praten en voegde toe dat jullie zich geen zorgen moesten maken.

Een week na het eerste bezoek van uw neven kwamen ze opnieuw. Dit keer was het uw oom die hen toesprak. De neven zeiden dat het zijn zaak niet was en ze u wilden spreken waarop uw oom u liet komen. U weigerde op hun eis in te gaan waarop ze u met de dood bedreigden. Toen ze terug vertrokken waren, besprak u de situatie met uw oom. Jullie beslisten dat het beter zou zijn om u het land uit te sturen.

Uw oom had reeds contact gelegd met een smokkelaar voor het tweede bezoek van uw neven. Hij had ook een stuk land dat u had geërfd van uw vader verkocht om uw reis te bekostigen. De volgende dag vertrokken jullie naar Kaboel waarna u via Torkham Afghanistan verliet voor Pakistan. U verklaarde dat uw oom nadat u Afghanistan had verlaten niet meer werd lastiggevallen. Hij zou enkel lastiggevallen worden indien hij u had verstopt.

U ontvluchtte Afghanistan rond februari, maart 2011 en kwam aan in België op 2 mei 2011 waar u op 5 mei 2011 asiel aanvraagde.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw taskara, twee foto's van uw vader, een brief tot verzoek om bescherming, vier getuigenissen dat uw vader lid was Jamiaat-i-Islami en een verzendingsorder voor.

B. Motivering

*Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig geloofwaardig zijn en zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden***

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u bitter weinig weet over de documenten die u meebracht om uw problemen in Afghanistan te ondersteunen. Zo weet u niet wat er in de brief staat

die uw oom schreef naar de gouverneur van de provincie Kapisa om bescherming te vragen (CGVS p. 3). **Nochtans was u op het moment dat uw oom die brief schreef in Afghanistan en heeft uw oom u op de hoogte gesteld van dit initiatief (CGVS p. 3).** Als u gevraagd wordt of er ooit een reactie is gekomen van de gouverneur, antwoordt u dat uw oom enkel zei dat hij de petitie schreef (CGVS p. 3). Ook de inhoud van de brieven, geschreven door commandanten die samenwerkten met uw vader bij de jamaat-e-islami en bevestigen dat uw vader is gedood tijdens een treffen met de taliban (CGVS p. 3), kent u niet. **Hoewel het een gebrek aan betrokkenheid bij uw eigen zaak verraadt, zou het CGVS nog kunnen begrijpen dat u niet de moeite heeft gedaan om de brieven te laten voorlezen door een landgenoot in het opvangcentrum aangezien de brieven van secundair belang zijn in verband met uw eigen problemen maar het CGVS verwacht wel dat u weet wat er in de brief staat die uw oom zond naar de gouverneur om bescherming te vragen en die op dat moment jullie enigste strategie was om bescherming te bekomen (CGVS p. 17). Het feit dat u dit niet weet, terwijl het jullie enige strategie was om bescherming te bekomen, u de brief heeft besproken met uw oom (CGVS p. 3) en u geen enkele moeite heeft gedaan om achteraf te weten te komen wat er in de brief staat, toont uw minieme betrokkenheid bij de zaak aan en ondermijnt uw geloofwaardig hieromtrent.**

Bovendien maakt u een onverklaarbare fout in verband met uw vluchtdatum. U verklaarde dat uw oom die brief naar de gouverneur schreef na het eerste bezoek van uw neven (CGVS p. 16) en dat u vluchtte een maand nadat uw oom die brief had geschreven (CGVS p. 3) terwijl u op een ander moment in het gehoor beweert een dag na het tweede bezoek van uw neven Afghanistan te zijn ontvlucht (CGVS p. 9) en dat het tweede bezoek volgde een week na het eerste (CGVS p. 11). **Het CGVS verwacht niet dat u de verschillende gebeurtenissen exact tegenover elkaar in de tijd kan plaatsen maar verwacht wel dat u cruciale gebeurtenissen die leiden tot uw vlucht uit Afghanistan zoals het schrijven van de brief, het tweede bezoek van uw neven en uw vlucht uit Afghanistan bij benadering weet te situeren in de tijd. Het verschil tussen uw ene bewering waar u een dag na het tweede bezoek van uw neven vluchtte (CGVS p. 9) en de andere waar u een kleine maand na het tweede bezoek vluchtte (CGVS p. 3) wordt als te groot beschouwd.**

Vervolgens vergist u zich ook van seizoen. Zo beweert u Afghanistan in het hete seizoen verlaten te hebben (CGVS p. 8) terwijl als men afgaat op de datum van de brief van 04/02/2011 (CGVS p. 3) u duidelijk in februari of maart bent vertrokken. Ook hier verwacht het CGVS niet de exacte datum of maand van uw vertrek maar verwacht men wel dat u zich herinnert of het heet, zoals u beweert (CGVS p. 8), of eerder fris, zoals uit onze informatie blijkt (zie toegevoegde informatie administratief dossier) was.

Daarnaast zijn ook de maatregelen die u en uw oom, na het eerste bezoek van uw neven, nemen tegen de dreiging die u boven het hoofd hangt weinig plausibel. Zo verklaart u dat u in het huis moest blijven als uw oom u niet kon beschermen als hij op zijn gronden aan het werk was (CGVS p. 14). **Een totaal zinloze maatregel als men weet dat uw neven u de eerste keer ook bij u thuis hebben opgehaald (CGVS p. 12). U kan opperen dat u zich voor het huis bevond toen uw neven u de eerste keer ophaalden (CGVS p. 12) maar men kan verwachten dat twee taliban-leden die vastberaden zijn om u te rekruteren en zelfs bereid zijn u te vermoorden als u hun eis niet inwilligt (CGVS p. 9, 14, 19 en 23) zich niet zouden laten tegenhouden door het simpele feit dat u zich binnen in het huis bevindt.**

Vervolgens is het weinig logisch dat uw oom het tweede bezoek van de neven afwacht om u het land uit te sturen. De eerste keer werd u namelijk met de dood bedreigd en kreeg u één week de bedenktijd om uw beslissing mee te delen (CGVS p. 19). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw oom de organisatie van uw vlucht reeds voor het tweede bezoek van uw neven op zich had genomen en dat hij slechts een telefoontje moest plegen om uw vertrek te bevestigen (CGVS p. 9). **Met deze twee bedenkingen is het vreemd dat uw oom het aangekondigde tweede bezoek afwacht waar de kans bestond dat u vermoord werd.**

Verder kan men zich vragen stellen over de manier waarop het tweede bezoek verliep. Zo verklaart u dat uw oom naar buiten ging om met hen te praten en hij u nadien bij hen riep (CGVS p. 15). **Als men rekening houdt met het feit dat u een week de bedenktijd had gekregen (CGVS p. 19) en dat indien u zou weigeren zich bij hen aan te sluiten u vermoord zou worden, is het weinig waarschijnlijk dat uw oom u zomaar zonder slag of stoot uitlevert aan die neven.** Voor hetzelfde geld voeren ze hun dreigement ter plekke uit. **Het is dan ook compleet ongeloofwaardig dat als jullie weten dat de neven de week erop zullen terugkomen om uw beslissing te weten te**

komen en eventueel hun dreigement u te doden uit te voeren, u niet pro-actiever handelt om ofwel het verzoek tot bescherming bij de gouverneur beter op te volgen door een bezoek bij de autoriteiten ofwel het land te verlaten voor de deadline van één week afloopt.

Tenslotte is uw antwoord op de vraag of uw oom na uw vertrek nog werd lastiggevallen weinig logisch in de context van uw asielrelaas. U antwoordde ze bedreigden hem enkel als mijn oom mij zou verstoppen voor hem zou dat gevolgen hebben (CGVS p. 20). Het probleem hiermee is dat zowel uw oom als uzelf wisten dat u het land uit was maar dat de mensen die naar u op zoek waren geen idee hebben van waar u zich bevindt. Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat die neven uw oom zomaar op zijn woord geloven als hij zegt dat u het land heeft verlaten en het is nog minder waarschijnlijk dat uw neven het daarbij zouden laten.

Wat betreft uw profiel als alleenstaande minderjarige moet worden opgemerkt dat u reeds sinds uw zesde plichtsbewust werd opgevangen door uw oom (CGVS p. 6). Hoewel het Commissariaat-generaal ten volle de kwetsbaarheid erkent van alleenstaande minderjarigen, dient vastgesteld te worden dat u geen deel uitmaakt van deze categorie. Alles wijst er op dat u zonder probleem bij uw oom terecht kan. Uit uw verklaring blijkt ook dat u nog steeds contact heeft met hem (CGVS p. 4).

Samengevat stelt het CGVS vast dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u ingeroepen asielmotieven en u geen vervolging hoeft te vrezen ten opzichte van de taliban. In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. De taskara bevestigt enkel uw identiteit de welke niet betwist wordt. Het verzendingsorder, de foto's van uw vader en de brieven hebben op zich geen bewijswaarde. Het CGVS ontkracht niet dat uw vader een strijder was bij jamiaat-e-islami maar oordeelt dat u met de foto's en de brieven van jamiaat-e-islami commandanten geen bewijskracht levert voor uw persoonlijke problemen met uw neven en de taliban. De bewijskracht van het verzoek aan de gouverneur tot bescherming werd grotendeels door uzelf ontkracht doordat u niet eens wist dat het om een verzoek tot bescherming ging (CGVS p. 3). Bovendien dient te worden opgemerkt dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, diploma's paspoorten, etc...) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratieve dossier).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa, meer bepaald in het district Mahmood Ragi, te worden beoordeeld.

Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. UNHCR wijst erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kapisa een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan" dd. 27/08/2010 updated 14/10/2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Wel is er een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan. In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011.

In het district Mahmood Raqi in de provincie Kapisa, waarvan u beweert afkomstig te zijn, worden slechts occasioneel incidenten gemeld. De situatie in dit district kan als relatief rustig worden omschreven. Door ANSO (Afghanistan NGO Safety Office) wordt de provincie beschouwd als een met 'lage onveiligheid'.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mahmood Raqi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig "middel" voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de artikelen 6 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoeker merkt op dat hij bedreigd wordt door zijn neven die met de Taliban samenwerken. Hij verwijst naar zijn eerdere verklaringen en de bijgevoegde documenten en stelt te goeder trouw te zijn in zijn verklaringen. Verder geeft hij aan bij zijn relaas te blijven en zijn verklaringen te bevestigen en hernemen. Met betrekking tot het feit dat hij de exacte

inhoud niet kent van de neergelegde documenten, oppert hij dat hij inderdaad deze documenten omwille van hun vertrouwelijk karakter niet wenste te laten voorlezen door een medebewoner van het asielcentrum waar hij verblijft. Hij begrijpt in deze het probleem niet dat het Commissariaat-generaal hiermee heeft. Hij geeft aan op de hoogte te zijn van de grote lijnen van de inhoud van de documenten en merkt op dit aan de commissaris-generaal te hebben medegedeeld. Vervolgens herhaalt hij te worden vervolgd omwille van het feit dat hij niet is ingegaan op de vraag van de Taliban om hun rangen te vervoegen, waardoor vluchten naar het buitenland de enige mogelijkheid was om zijn veiligheid te verzekeren. Verzoeker wijst erop minderjarig en weinig geschoold te zijn. Door het gebrek aan opleiding is hij niet in staat om feitelijke gegevens in tijd en ruimte te situeren, hetgeen volgens hem ook blijkt uit zijn soms tegenstrijdige antwoorden op de hem gestelde vragen. Verzoeker, die aangeeft er zich maar al te pijnlijk van bewust te zijn dat hij onvoldoende geschoold is, meent dat zulks hem echter niet ten kwade kan worden geduid. Verder poneert hij dat zijn Afghaanse nationaliteit en minderjarigheid door het Commissariaat-generaal niet wordt ontkend. Hij wijst op de beleidsnota van het Commissariaat-generaal van 2010 waarin erkend wordt dat Afghaanse niet-begeleide minderjarigen tot een bijzonder kwetsbare groep behoren met een eigen risicoprofiel. Aldus had de commissaris-generaal, zo vervolgt verzoeker, de nodige voorzichtigheid aan de dag moeten leggen bij de beoordeling van zijn dossier, hetgeen naar zijn mening *in casu* echter niet is gebeurd. Verzoeker is dan ook van mening dat de commissaris-generaal hem de vluchtelingen- of minstens de subsidiaire beschermingsstatus had moeten verlenen. Voorts citeert hij deels artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en merkt hij op dat het Commissariaat-generaal zijn afkomst uit de provincie Kapisa erkent. Hij verwijst naar de 'Subject Related Briefing' van het Commissariaat-generaal inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul en werpt op dat de toestand in heel Afghanistan slecht is en dat er in Kapisa zich duidelijk een veiligheidsprobleem voordoet. Daarnaast wijst hij op de dood van Osama Bin Laden die, zo oppert hij, zoals verwacht de Taliban deed terugslaan in Kabul waar de veiligheidssituatie inmiddels aanzienlijk verslechtert is. Hij verwijst tevens naar het lente-offensief van de Taliban en meer specifiek naar de aanvallen van 15 april 2012 in Kabul stad met tal van burgerslachtoffers tot gevolg. Verzoeker, die nog gewag maakt van een zware aanslag op 2 mei 2012 in Kabul, is de mening toegedaan dat de persberichten voor zich spreken. Hij acht het duidelijk dat de situatie in Afghanistan de laatste weken en maanden gevaarlijker is geworden. Zo was er, aldus verzoeker, een zware aanslag in Samangan tijdens een bruiloft, terwijl die provincie door het Commissariaat-generaal in de regel als veilig wordt beschouwd. Ook in het oosten en het zuiden van Afghanistan waren er volgens verzoeker zware aanslagen. Voorts merkt hij op dat hij op 17 april 2012 gehoord werd, dat hij zich op dat ogenblik niet bewust was van de implicatie van de gevechten die twee dagen voordien waren losgebroken in Kabul en dat in de gegeven omstandigheden een terugkeer naar Afghanistan niet mogelijk is. Hij laat ook gelden dat een terugkeer naar zijn oom in geen enkele hypothese een valabel alternatief op termijn is, aangezien deze hem misschien voor een korte periode kan opvangen, maar niet permanent de kosten van zijn levensonderhoud op zich kan nemen. Vervolgens verwijst hij opnieuw naar voornoemde 'Subject Related Briefing' (SRB) en betoogt hij dat het Commissariaat-generaal deze niet volledig citeert. Verzoeker citeert pagina 27 uit het document en stelt dat het duidelijk is dat de situatie in Kapisa allerminst veilig te noemen is. Hij merkt daarenboven op dat de SRB het laatst geüpdatet werd in oktober 2011 en derhalve geen rekening houdt met de laatste evolutie op het terrein in Afghanistan, zoals het lente-offensief van de Taliban, de aanvallen in april en recentere gebeurtenissen. Verzoeker verwijst naar "het ambtsbericht 2012 Afghanistan" en verzoekt de Raad met zijn volheid van rechtsmacht rekening te houden met de laatste bekende gegevens, door hem bijgebracht. Tot slot vraagt hij zich af waarom het Commissariaat-generaal in België geen subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit de provincie Kapisa.

2.2. Verzoeker voert de schending van een reeks wetsbepalingen aan zonder uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist echter dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of –beginsel wordt aangeduid alsook de wijze waarop die rechtsregel of dat beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, vr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Uit een lezing van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoeker in wezen de hervorming van de bestreden beslissing vraagt, hij in hoofddorde als vluchteling wenst erkend te worden dan wel hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.3. De asielaanvraag van verzoeker wordt door de commissaris-generaal afgewezen om redenen dat: (i) hij weinig weet over de documenten die hij meebracht om zijn problemen in Afghanistan te ondersteunen, (ii) hij een onverklaarbare fout maakte in verband met zijn vluchtdatum waarbij hij zich ook van seizoen vergiste, (iii) de maatregelen die hij en zijn oom tegen de hem boven het hoofd hangende dreiging namen, na het eerste bezoek van zijn neven, weinig plausibel zijn, (iv) het weinig

logisch is dat zijn oom het tweede bezoek van de neven afwachtte alvorens hem het land uit te sturen, (v) er zich vragen kunnen gesteld worden bij de manier waarop het tweede bezoek verliep, (vi) zijn antwoord op de vraag of zijn oom na zijn vertrek nog werd lastiggevallen weinig logisch is in de context van zijn asielrelaas, (vi) alles erop wijst dat hij zonder probleem (opnieuw) bij zijn oom terecht kan, (vii) er actueel voor burgers in zijn regio van herkomst geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat en (viii) de door hem neergelegde documenten voormelde conclusies niet kunnen beïnvloeden.

2.4. De bestreden beslissing stelde vooreerst terecht vast dat verzoeker nagenoeg niets afweet van de inhoud van de documenten die hij neerlegde ter ondersteuning van zijn beweerde problemen in Afghanistan, met name een brief van zijn oom aan de gouverneur van de provincie Kapisa om bescherming te vragen en enkele brieven geschreven door commandanten die bevestigen dat verzoekers vader tijdens een treffen met de taliban gedood werd. Het feit dat hij laaggeschoold is en hij de documenten omwille van hun vertrouwelijk karakter niet door een medebewoner in het asielcentrum wilde laten voorlezen verklaart niet, noch rechtvaardigt de frappante onwetendheid in hoofde van verzoeker. Van verzoeker had kunnen verwacht worden dat hij zich omtrent de inhoud van deze documenten minstens had geïnformeerd bij zijn oom langs moederszijde bij wie hij sinds het overlijden van zijn moeder tot aan zijn vertrek uit Afghanistan verbleef. Hij bevond zich immers nog in Afghanistan op het ogenblik dat zijn oom de brief naar de gouverneur schreef, ook was hij op de hoogte van het bestaan ervan aangezien zijn oom hem erover inlichtte. Zowel tijdens de laatste weken voor zijn vertrek uit Afghanistan als nadien tijdens zijn verblijf in België verzuimde verzoeker bij zijn oom, met wie hij nog contact heeft en die hem op zijn vraag eind november 2011 alle documenten toestuurde, navraag te doen over de inhoud van de brief aan de gouverneur, nochtans een uiterst essentieel element in het kader van zijn asielrelaas. Van een asielzoeker mag redelijkerwijze een gedegen kennis van de aangebrachte stavingsstukken worden verwacht, minstens kan worden verwacht dat hij ernstige inspanningen levert om zich over de inhoud ervan te informeren. Verzoeker blijft hier evenwel geheel in gebreke. Aangezien de brief een cruciaal element was voor verzoeker om bescherming te bekomen, hij de brief heeft besproken met zijn oom en verzoeker geen enkele moeite heeft gedaan om achteraf te weten te komen wat er in de brief staat, ondergraaft dit manifeste gebrek aan interesse de geloofwaardigheid van verzoekers relaas op ernstige wijze.

Verzoekers minderjarigheid en laaggeschooldheid vormen evenmin een aannemelijke verklaring voor de tegenstrijdige verklaringen over de datum waarop hij zijn land van herkomst zou zijn ontvlucht. Verzoeker sprak zich niet enkel tegen met betrekking tot de datum, ook over het seizoen waarin hij vertrok uit Afghanistan zijn de verklaringen niet eenduidig. Verzoeker beweerde immers zijn land van herkomst in het hete seizoen te hebben verlaten, doch afgaande op de datum van het schrijven van zijn oom aan de gouverneur dat dateert van 4 februari 2011 en op zijn verklaring niet veel later te zijn gevlucht, zou zijn vertrek eerder in februari of maart Afghanistan, het koude seizoen, hebben plaats gehad. Verzoeker was ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan 14 jaar oud. Van verzoeker kan verwacht worden dat hij op deze leeftijd bepaalde feiten correct in de tijd kan situeren. Dat verzoeker zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt over het seizoen waarin hij vertrekt ondergraaft verder de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Het motief uit de bestreden beslissing waarbij geoordeeld werd dat *“het (...) dan ook compleet ongeloofwaardig”* is *“dat als jullie (verzoeker en zijn oom) weten dat de neven de week erop zullen terugkomen om uw beslissing te weten te komen en eventueel hun dreigement u te doden uit te voeren, u niet pro-actiever handelt om ofwel het verzoek tot bescherming bij de gouverneur beter op te volgen door een bezoek bij de autoriteiten ofwel het land te verlaten voor de deadline van één week afloopt”* wordt door verzoeker niet weerlegd evenmin als het motief met betrekking tot het onlogische antwoord van verzoeker op de vraag of zijn oom na zijn vertrek nog wordt lastiggevallen. Deze motieven die steun vinden in het administratief dossier, blijven bijgevolg onverminderd gehandhaafd en worden door de Raad beschouwd als zijnde hier hernomen.

Tenslotte oordeelde de bestreden beslissing terecht dat verzoeker zijn voorgehouden profiel als alleenstaande minderjarige niet aannemelijk maakt. Verzoeker werd immers sedert zijn zesde plichtsbewust opgevangen door zijn oom. Verzoeker heeft nog steeds contact met zijn oom zodat alles erop wijst dat verzoeker terecht kan bij zijn oom. Dat een terugkeer naar zijn oom geen valabel alternatief op termijn is omdat deze niet permanent de kosten van het levensonderhoud op zich kan nemen is een speculatief argument dat berust op louter economische gronden en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker al meer dan de helft van zijn leven door zijn oom werd opgevoed.

Uit het administratief dossier blijkt tenslotte niet dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen die hem van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd verzoeker op 17 april 2012 op het Commissariaat-generaal gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en zijn raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of aanvullende opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie, zo blijkt uit het gehoorverslag, aangepast aan de leeftijd van verzoeker en uitgevoerd door een gespecialiseerd medewerker van het Commissariaat-generaal. De commissaris-generaal heeft tevens in de bestreden beslissing de aandacht van de bevoegde staatssecretaris gevestigd op het feit dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989 op verzoeker van toepassing is. Verzoeker kan derhalve niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de commissaris-generaal in deze onzorgvuldig tewerk is gegaan aangezien bij de beoordeling van zijn verklaringen en de stukken in het administratief dossier op afdoende wijze rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn asielrelaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet betreft, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat in verzoekers geval de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa, meer bepaald in het district Mahmood Raqi dient te worden beoordeeld. Verzoeker heeft er immers zijn hele leven gewoond en geleefd, eerst bij zijn ouders en na hun dood steeds bij een oom langs moederszijde (Gehoorverslag CGVS 17 april 2012, p. 6 en 8). Uit een grondige analyse door het documentatiecentrum van het Commissariaat-generaal (CEDOCA) van de veiligheidssituatie in centraal Afghanistan (SRB "*Afghanistan*" – *Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Panshir, Parwan, Logar, Wardak)*"), van 27 augustus 2010, update 21 oktober 2011) dat er in het district Mahmood Raqi, gelegen in de provincie Kapisa, slechts occasioneel incidenten worden gemeld en de situatie er als relatief rustig kan worden omschreven. Door Afghanistan NGO Safety Office (ANSO) wordt de provincie Kapisa, niettegenstaande de aanwezigheid van antiregeringselementen (AGE's) beschouwd als een provincie met een 'lage onveiligheid'. De commissaris-generaal kon derhalve terecht besluiten dat er actueel voor burgers in het district Mahmood Raqi in de provincie Kapisa geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde artikels met betrekking tot aanslagen in het noorden, oosten en zuiden van Afghanistan en zijn verwijzing naar "het ambtsbericht van 2012 Afghanistan", dat hij deels citeert en waarin met betrekking tot de provincie Kapisa enkel wordt opgemerkt dat het in 2011 een daling van het aantal incidenten liet zien, doen op generlei wijze afbreuk aan het voorgaande. Ze bevatten geen elementen die een ander licht werpen op hogervermelde vaststellingen in verband met de veiligheidssituatie in het district Mahmood Raqi in de provincie Kapisa.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER